כטרפא דטריף והאי דאזלא בתרה דאמרה לה הב לי בני שבשעה שהקב"ה בקש להביא מבול לעולם נטל שני כוכבים מכימה והביא מבול לעולם וכשבקש לסתמה נטל שני כוכבים מעיש וסתמה וליהדר לה [א]אין הבור מתמלא מחוליתו אי נמי [ב]אין קטיגור נעשה סניגור וליברי לה תרי ככבי אחריני [1]אין כל חדש תחת השמש א"ר נחמן עתיד הקב"ה להחזירן לה שנאמר [2]ועיש על בניה תנחם: ועל הזועות: [א]מאי זועות א"ר קטינא גוהא רב קטינא הוה קאזיל באורחא כי מטא אפתחא דבי אובא טמיא גנח גוהא אמר מי ידע אובא טמיא האי גוהא מהו רמא ליה קלא קטינא קטינא אמאי לא ידענא בשעה שהקב"ה זוכר את בניו ששרויים בצער בין אומות העולם מוריד שתי דמעות לים הגדול וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו והיינו גוהא א"ר קטינא אובא טמיא כדיב הוא ומיליה כדיבין אי הכי גוהא גוהא מיבעי ליה ולא היא גוהא גוהא עביד והאי דלא אודי ליה כי היכי דלא ליטעי כולי עלמא אבתריה ורב קטינא דידיה אמר סופק כפיו שנאמר [3]וגם אני אכה כפי אל כפי והניחותי חמתי רבי נתן אומר אנחה מתאנח שנאמר [4]והניחותי חמתי בם והנחמתי ורבנן אמרי בועט ברקיע שנאמר [5]הידד כדורכים יענה אל כל יושבי הארץ רב אחא בר יעקב אמר דוחק את רגליו תחת כסא הכבוד שנאמר [6]כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדום רגלי: ועל הרעמים: [ב]מאי רעמים אמר שמואל ענני בגלגלא שנאמר [7]קול רעמך בגלגל האירו ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ ורבנן אמרי ענני דשפכי מיא להדדי שנאמר [8]לקול תתו המון מים בשמים רב אחא בר יעקב אמר ברקא תקיפא דבריק בעננא ומתבר גזיזי דברזא רב אשי אמר ענני [ג]חלחולי מחלחלי ואתי זיקא ומנשב אפומייהו ודמי כזיקא על פום דני ומסתברא כרב אחא בר יעקב דבריק ברקא ומנהמי ענני ואתי מטרא: ועל הרוחות: [ג]מאי רוחות אמר אביי זעפא ואמר אביי גמירי דזעפא בליליא לא הוי והא קא חזינן דהוי ההוא דאתחולי בימסא ואמר אביי גמירי דזעפא תרתי שעי לא קאי לקיים מה שנאמר [9]לא תקום פעמים צרה והא קא חזינן דקאי דמפסיק ביני ביני: ועל הברקים אומר ברוך שכחו וגבורתו מלא עולם: [ד]מאי ברקים אמר רבא ברקא ואמר רבא ברקא יחידאה וברקא חיורא וברקא ירוקתא ועננא דסלקן בקרן מערבית ואתיין מקרן דרומית ותרתי ענני דסלקן חדא לאפי חברתה כולהו קשיין למאי נפקא מינה למבעי רחמי והני מילי בליליא אבל בצפרא לית בהו משמא [ד]אמר רבי שמואל בר יצחק הני ענני דצפרא לית בהו משמא דכתיב [10]וחסדכם כענן בקר וגו' א"ל רב פפא לאביי הא אמרי אינשי כד מפתח בבי מיטרא בר חמרא מוך שקיך וגני לא קשיא הא דקטר בעיבא הא דקטר בעננא אמר ר' אלכסנדרי אמר ר' יהושע בן לוי לא נבראו רעמים אלא לפשוט עקמומית שבלב שנאמר [11]והאלהים עשה שייראו מלפניו וא"ר אלכסנדרי אמר ריב"ל הרואה את הקשת בענן צריך שיפול על פניו שנאמר [12]כמראה הקשת אשר יהיה בענן וגו' ואראה ואפול על פני [ה]לייטי עלה במערבא משום דמחזי כמאן דסגיד לקשתא אבל ברוכי ודאי מברך מאי מברך ברוך זוכר הברית במתניתא תנא ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר נאמן בבריתו וקיים במאמרו [ו]א"ר פפא הלכך נימרינהו לתרוייהו [ה]ברוך זוכר הברית [ז]ונאמן בבריתו וקיים במאמרו: על ההרים ועל הגבעות: אטו כל הני דאמרן עד השתא לאו מעשה בראשית נינהו והכתיב [13]ברקים למטר עשה אמר אביי כרוך ותני רבא אמר [ו]התם מברך תרתי ברוך שכחו מלא עולם ועושה מעשה בראשית הכא עושה מעשה בראשית איכא שכחו מלא עולם ליכא אריב"ל הרואה רקיע בטהרתה אומר ברוך עושה [ח]בראשית אימתי אמר אביי כי אתא מטרא כולי ליליא ובצפרא אתא אסתנא ומגליא להו לשמיא ופליגי דרפרם בר פפא א"ר חסדא דאמר רפרם בר פפא א"ר חסדא מיום שחרב בהמ"ק לא נראית רקיע בטהרתה שנאמר [14]אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם:

תנו

כטרפא דטריף. דבר שהוא חסר וסתמוהו מגופו שעשאוהו כנוס ומתחזי כמכה בקורנס. טרפא דטריף מוכה בהכאות כמו בילה ט) טרופה. ל"א דמתחזיא כדטרפא מטרף נדבק יחד ועשאו סניפין כמין חיבור: **והאי דאזלא.** עיש אחר כימה: **דאמרה לה הב לי בני.** שני כוכבים שלי: **וליהדר.** לכימה אותן כוכבים עצמן שנטל הימנה: **גוהא.** בלשונם קורין רעידת הארץ גוהא: **אובא טמיא.** בעל אוב של עצמות שעושה כשוף בעצמות המת. טמיא עצמות ודומה לו במסכת כלים בית מלא טמיא ופי' רב האיי) מלא טמיא בית שהוא מלא עצמות והביא ראיה על זה מבראשית רבה) דקתני אדרינוס שחיק טמיא דהיינו שחיק עצמות. ואין לפרש אוב טמא שאין זה הלשון: **גנח גוהא.** ותגעש ותרעש כלומר נזדעזעת הארץ מאד מאד. גנח גוהא חדא מילתא היא וכן הלשון: **גוהא גוהא מיבעי ליה.** שני פעמים היה לו להזדעזע כנגד שתי דמעות: **סופק כפיו.** ומאותו קול מזדעזעת הארץ שמצינו שכפיו סופק שנאמר גם אני אכה כפי אל כפי (יחזקאל כא): **אנחה מתאנח.** ומאותה אנחה מרעיד הקרקע ומצינו שמתאנח שנאמר והניחותי חמתי בם (יחזקאל ה) כביכול כאדם שיש לו חימה ומתאנח ומתנחם דעתו ועושה לו נחת רוח: **והנחמתי.** אנחם על הרעה שעשיתי להן: **הידד כדורכים יענה.** שדורך ובועט ברקיע: **והארץ הדום רגלי.** כגון שדחה ל) תחת כסא הכבוד ומגיע בעוטו עד לארץ שהיא הדום רגליו: **ענני בגלגלא.** עננים מתחופפין ומתחככין ונשמע הקול. לשון אחר העננים פוגעין בגלגל ומתגלגלות עם הגלגל בעל כרחם ואותו הקול היינו רעמים: **ברקא.** ברקים של אש: **ומתבר גזיזי דברזא.** ואותו הקול היינו רעמים. גזיזי גלציי"ש חתיכות של ברד: **חלחולי מחלחלי.** ענני ומנשב זיקא עלייהו והיינו רעמים: **מנהמי ענני.** הומות העננים: **זעפא.** סופטורביי"ל: **ברקא.** אישלוזיר"א לשון מבריק נהרם): **ברקא יחידאה.** שלא הבריק אלא פעם אחד: **וברקא חיורא וברקא ירוקתא כולהו קשיין.** שאינם של ברכה: **דסלקן חדא לאפי חברתה.** שאני עננים פוגעים זה את זה: **ענן בקר.** לא קבוע: **כד מפתח בבי מטרא בר חמרא מוך שקיך וגני.** אם כשתפתח דלתיך בבקר ירד לך מטר אני אומר חמר ההולך ממקום למקום להביא תבואה מוך שקיך וגני כפול שקך תחתיך ותישן עליו ולא תלך אנה ואנה להביא תבואה לפי שיהיו החטים בזול בשביל הגשם: ה"ג **הא דקטר בעיבא.** נתקשרו השמים בעב עבה אז טוב כי ירד גשם רב: **הא דקטיר בעננא.** ענן קלוש הוא ענן בקר שאין בו ממש: **צריך שיפול על פניו.** לפי שהוא מראה כבוד ה': **כרוך ותני.** בכולהו ברוך עושה בראשית וברוך שכחו מלא עולם כרוך ותני לכולהו בחדא בבא ועל כולם שתי ברכות הללו: על ההרים לא מצי לברוכי מלא עולם שאינן במקום אחד אלא כל אחד ואחד במקומו: **אומר ברוך עושה בראשית.** שכך היתה ברייתו ואחר כך כסוהו עננים: **אסתנא.** רוח צפונית: בתקופתה

[י]**על הרוחות אומר שבחו וגבורתו מלא עולם.** ירושלמי מתני' כשבאים בזעם אבל כשבאין בנחת אומר ברוך עושה בראשית: **הלכך** נימרינהו לתרוייהו. אומר ר"י דאין חותמין בברוך בברכה זו והיכי מברך ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם נאמן בבריתו וקיים בשבועתו וזוכר הברית:

רבא אמר התם מברך שכחו וגבורתו מלא עולם ועושה מעשה בראשית. פי' אומר או האי או האי איזה שירצה וכן פירש רב אלפס: [ס]**הלכך** נימרינהו לתרוייהו. רוב ההודאות ואל ההודאות. לפיכך תקנו בישתבח אחר סיום הברכה ברוך אתה ה' אל מלך גדול בתשבחות אל ההודאות[א]:

הטוב

עין משפט נר מצוה

מ א ב ג ד מיי' פ"י מהלכות ברכות הל' יד סמג עשין כז טוש"ע או"ח סי' רכז סעיף א:

מא ה מיי' שם הלכה טו סמג שם טוש"ע או"ח סי' רכט סעיף א:

מב ו מיי' שם הלכה יד טו סמג שם טוש"ע או"ח סימן רכז סעיף א:

תורה אור השלם

1. מַה שֶּׁהָיָה הוּא שֶׁיִּהְיֶה וּמַה שֶּׁנַּעֲשָׂה הוּא שֶׁיֵּעָשֶׂה וְאֵין כָּל חָדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: קהלת א ט
2. הֲתֹצִיא מַזָּרוֹת בְּעִתּוֹ וְעַיִשׁ עַל בָּנֶיהָ תַנְחֵם: איוב לח לב
3. וְגַם אֲנִי אַכֶּה כַפִּי אֶל כַּפִּי וַהֲנִחֹתִי חֲמָתִי אֲנִי יְיָ דִּבַּרְתִּי: יחזקאל כא כב
4. וְכָלָה אַפִּי וַהֲנִחוֹתִי חֲמָתִי בָּם וְהִנֶּחָמְתִּי וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי יְיָ דִּבַּרְתִּי בְּקִנְאָתִי בְּכַלּוֹתִי חֲמָתִי בָּם: יחזקאל ה יג
5. וְאַתָּה תִּנָּבֵא אֲלֵיהֶם אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם יְיָ מִמָּרוֹם יִשְׁאָג וּמִמְּעוֹן קָדְשׁוֹ יִתֵּן קוֹלוֹ שָׁאֹג יִשְׁאַג עַל נָוֵהוּ הֵידָד כְּדֹרְכִים יַעֲנֶה אֶל כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: ירמיהו כה ל
6. כֹּה אָמַר יְיָ הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי וְהָאָרֶץ הֲדֹם רַגְלָי אֵי זֶה בַיִת אֲשֶׁר תִּבְנוּ לִי וְאֵי זֶה מָקוֹם מְנוּחָתִי: ישעיהו סו א
7. קוֹל רַעַמְךָ בַּגַּלְגַּל הֵאִירוּ בְרָקִים תֵּבֵל רָגְזָה וַתִּרְעַשׁ הָאָרֶץ: תהלים עז יט
8. לְקוֹל תִּתּוֹ הֲמוֹן מַיִם בַּשָּׁמַיִם וַיַּעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה וַיּוֹצֵא רוּחַ מֵאֹצְרֹתָיו: ירמיהו י יג
9. מַה תְּחַשְּׁבוּן אֶל יְיָ כָּלָה הוּא עֹשֶׂה לֹא תָקוּם פַּעֲמַיִם צָרָה: נחום א ט
10. מָה אֶעֱשֶׂה לְּךָ אֶפְרַיִם מָה אֶעֱשֶׂה לְּךָ יְהוּדָה וְחַסְדְּכֶם כַּעֲנַן בֹּקֶר וְכַטַּל מַשְׁכִּים הֹלֵךְ: הושע ו ד
11. יָדַעְתִּי כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא יִהְיֶה לְעוֹלָם עָלָיו אֵין לְהוֹסִיף וּמִמֶּנּוּ אֵין לִגְרֹעַ וְהָאֱלֹהִים עָשָׂה שֶׁיִּרְאוּ מִלְּפָנָיו: קהלת ג יד
12. כְּמַרְאֵה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בֶעָנָן בְּיוֹם הַגֶּשֶׁם כֵּן מַרְאֵה הַנֹּגַהּ סָבִיב הוּא מַרְאֵה דְּמוּת כְּבוֹד יְיָ וָאֶרְאֶה וָאֶפֹּל עַל פָּנַי וָאֶשְׁמַע קוֹל מְדַבֵּר: יחזקאל א כח
13. מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ מֵאוֹצְרוֹתָיו: תהלים קלה ז
14. אַלְבִּישׁ שָׁמַיִם קַדְרוּת וְשַׂק אָשִׂים כְּסוּתָם: ישעיהו נ ג

מסורת הש"ס

א) לעיל ג: סנהדרין טז., ב) [חגיגה יג: ר"ה כו. קדושין ה.], ג) פי' חלולין קלת, ד) תענית ו: ע"ש, ה) [קדושין לג: וש"נ], ו) [לקמן עמוד ב ס:] תענית ז. מגילה כא:, ז) [צ"ל נאמן בלא וא"ו. הגר"א באו"ח סי' רכח ס"ק א], ח) מעשה בראשית, ט) [שבת פ:], י) [אהלות פי"ז מ"ג], כ) [פרשה עח], ל) בס"א: שדחק, מ) [עי' ב"מ עח:], נ) [שייך לעיל במשנה נד.], ס) שייך מע"ל,

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש הוסיף, כלומר הוא מהולל ברב ההודאות והוא אל ההודאות.

לעזי רש"י

גלציי"ש [גלצונ"ש]. חתיכות קרח.

סופטורביי"ל [טורביי"ל]. סופה.

אישלוזיר"א [אישלויד"א]. ברק.

מוסף רש"י

אין הבור מתמלא מחוליתו. העוקר חוליא מבור כרוי וחוזר ומשליכו לתוכו אין מתמלא בכך (לעיל ג: סנהדרין טז.). **אין קטיגור נעשה סניגור.** קטיגור, שונא. סניגור, אוהב מליץ יושר (חגיגה יג:). **כענן בקר.** שאין בו ממש (תענית ו:).

רבינו חננאל

נטל הקב"ה שני כוכבים מכימה ונפרדו שניהם ובא מבול לעולם, ובשניהם נטל שני כוכבים מעש וסתם בהן פירצה של כימה ועמד המבול, הינו דכתיב ועיש על בניה תנחם. כלומר, הכוכבים שניטלו ממנה. **ועל הזוועות** ... . [מאי זועות א"ר קטינא גוהא. רב קטינא הוי קאזיל באורחא כי מטא אפתחא דבי טמיא גנח. פי' אובא טמיא, כי בעת שרואה הקב"ה צער] ישראל שמצערין אותן האומות ביותר מחשב להביא מבול [זוכר ברית] ומוריד שתי דמעות חס ושלום דמעה (מעין) [ממש] אלא [מעין] טיפות כעין דמעות, ומ[ת]נחם הקב"ה שלא לאבד עולמו, ומתגלגלות ויורדות לים הגדול וקולן הולך מסוף העולם ועד סופו, זה הוא גיהא. זו כולו להראות לישראל שהקדוש ברוך הוא לא עזבם ולא שכחם ולא נטשם וכי עתיד להחזירן, כל זה לחזק את לבם שלא יתיאשו מן הגאולה, אילא יסבלו על הצרות עד שישלים הזמן שגזר הקב"ה להיותם בגלות, כמו שגזר בראשונה ועבדום וענו אותם ארבע וג', זמן אותו הגלות היה ידוע וזה אינו ידוע, אילא מכל פנים יש זמן קצוב לגלות, ומראה הקב"ה בעולמו כמו אותות להודיע כי יש לפני הקב"ה כמין קושי מפני ישראל שהם בשעבוד וגולין ומטולטלין, וכי רחמיו עליהם לא נטשם וכי עתיד להחזירן (מ)[כ]בתחלה, והם כשראו כך אומרים הנה הקב"ה [בדירן] רחמיו עלינו וזכרונינו לפניו ומתחזקים ביראתו ומחזיקים בתורתו וחוקיו ומשפטיו. **והשיב** רב קטינא איבא טמיא, כמו שהיה שקר שהוא אלוה כך הם שקר כל דבריו, וכי אינם כמין דמעות אילא כמו ספיקות כפים גוזר (גוזר) הקב"ה למלאך וסופק כפים, כדכתיב וגם אני אכה כפי אל כפי ויוצא זיעזוע מביניהן וזו היא גוהא. והאי דאמר רב קטינא דברי איבא טמיא שקר הם, כדי שלא לקיים דבריו ויטעו בני אדם אחריו שיאמרו הנה יש בו ממש. **וזה שאמר ר' נתן מתאנח,** חס ושלום שיש לשם אנחה, אילא גוזר הקב"ה על המלאך [שיתאנח, וזהו שאמר דוחק את רגליו תחת כסא הכבוד גוזר על המלאך] העומד תחת כסא הכבוד לדחוק רגליו. ורבנן אמרי אומר למלאך ובועט ברקיע שנאמר הידד כדורכים יענה. וזה הדבר ידוע הוא שהקב"ה אומר למלאך כדכתיב ויצא מלאך י"י ויך במחנה אשור. ואילמלא קרא כתוב שיש בעבו[דה] זר[ה] שד, לא היינו אומרין אותו, אלא כיון שמצאנו מקרא שכתוב יזבחו לשדים לא אלוה, פירשנו איבא טמיא, שד. ואין זה קשה כדכתוב בדברי רבותינו כי השדים מסיחין, שהן אמרו במסכת חגיגה פרק אין דורשין בעריות, ששה דברין נאמרו בשדים, שלשה כבני אדם ושלשה כמלאכין, אוכלין ושותין כבני אדם ופרים ורבים כבני אדם ומתים כבני אדם. שלשה כמלאכין הולכין מסוף העולם ועד סופו כמלאכים, ויש להם כנפים, ושומעין מה שעתיד להיות כמלאכים. וכל חכמי התלמוד כולם פה אחד הבקיים בדברי חכמי התלמוד מפרשים הדברם הללו בתורת משלי[ם], וכמו שאמר הכתוב עורה למה תישן י"י, וכי אפשר לומר שיש

רבינו חננאל (המשך)

עין, כדכתיב עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל, יש לומר שיש אף ופה, אלא בתורת מדמין, כך כל דברי חכמים בתורת דימוי, אבל הכל מודים שאין לפניו לא בכיה ולא שחוק ולא דמעה ולא אנחה מגוף, אלא דברי החכמים בתורת דימוי כדברי הנביאים. **על הרעמים.** מאי רעמים אמר שמואל ענני דאתו בגלגלא, כדכתיב קול רעמך בגלגל. רבנן אמרי רעמים ענני דשפיכי מיטרא להדדי, שנאמר לקול תתו המון מים בשמים. רב אחא בר יעקוב אמר מיטרא בענני ממאסי מסי כול'. פירוש ממסא [מסי] המוס ימוס כלומר (הבוקר) [הברק] מחמם גזיזי השלג והן נמסין ויורדין בעננים. ומסתברא בעננים כותיה דחזינן בריק ברקא ומנהמין ענני ואתי מיטרא. רב אשי אמר ענני חלחולי מחללי ונשיב זיקא אפומיהו ומשתמע רעם כי קלא אפום דני. **אמר** ר' יהושע בן לוי הרואה קשת צריך ליפול על פניו, שנאמר כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה כבוד י"י וג'. ולא היא, משום דמחזי כמו דפלח ליה לקשת. אלא צריך לברוכי ב"א [י"י אל'] מלך העולם זוכר הברית נאמן בבריתו וקיים במאמרו. **אמר** [רבא] ברקא חיורא וברקא יחידאה ועננא יורקתא ותרתי ענני דסלקן להדי הדדי ועננא דסלקא מקרן מערבית דרומית, צריך למיבעא עליה רחמי דקשיין. **ועל הרוחות.** אוקמה אביי ברוח של (עוף) [זעף]. ואמ' גמירי דזעפא לא הוי בליליא, אילא אם כן מתחיל מימסא. וגמירי דזעפא תרתי שעי לא הוה, שנאמר לא תקום פעמים צרה. **וקמא** ליה דעל הרעמים והברקים מברך שתים, ברוך שכוחו מלא עולם וברוך עושה בראשית. [**ירושלמי:** על הברקים ר' ירמיה ור' זעירא אמרו בשם ר' חסדא דיו פעם אחת בכל יום, רבי יוסי בעי מה אנן קיימין, אם בטרודין דיו פעם אחת בכל יום וכו'. פירוש, אעפ"י שאינן נראין הברקים סמוכין זה אצל זה, אלא עכשיו פעם אחת ואחר שעה פעם אחרת, כיון שלא נפסקו העננים לגמרי די בברכה אחת. אבל אם העננים הראשונים נפסקו לגמרי ושמים זכו בעיניו, אם חוזר ורואה אח"כ מברך פעם אחרת].

תנו רבנן אהרואה חמה בתקופתה לבנה [א] בגבורתה וכוכבים במסילותם ומזלות כסדרן אומר ברוך עושה בראשית °ואימת הוי אמר אביי כל כ״ח שנין והדר מחזור ונפלה תקופת ניסן בשבתאי באורתא דתלת נגהי ארבע: ר׳ יהודה אומר הרואה הים וכו׳: לפרקים עד כמה אמר רמי בר אבא א״ר יצחק בעד שלשים יום ואמר רמי בר אבא א״ר יצחק הרואה פרת אגשרא דבבל אומר ברוך עושה בראשית גוהאידנא דשניוה פרסאי מבי שבור ולעיל רב יוסף אמר מאיהי דקירא ולעיל ואמר רמי בר אבא הרואה דגלת אגשרא דשביסתנא אומר ברוך עושה בראשית מאי 1חדקל א״ר אשי שמימיו חדין וקלין מאי א)פרת שמימיו פרין ורבין ואמר רבא האי דחריפי בני מחוזא משום דשתו מיא דדגלת האי דגיחורי משום דמשמשי בימָמא והאי דניידי עינייהו משום דדיירו בבית אפל: על הגשמים כו׳: ועל הגשמים הטוב והמטיב מברך ב)והא״ר אבהו ואמרי לה במתניתא תנא דמאימתי מברכין על הגשמים משיצא חתן לקראת כלה מאי מברכין אמר רב יהודה המודים אנחנו לך על כל טפה וטפה שהורדת לנו ורבי יוחנן מסיים בה הכי אילו פינו מלא שירה כים וכו׳ אין אנו מספיקין להודות לך ה׳ אלהינו עד תשתחוה [ב] בא״י רוב ההודאות ולא כל ההודאות אמר רבא אימא האל ההודאות א״ר פפא הלכך ונימרינהו לתרוייהו רוב ההודאות והאל ההודאות ואלא קשיא ל״ק הא דשמע משמע הא דחזא מחזי דשמע משמע היינו בשורות טובות ותנן על בשורות טובות אומר ברוך הטוב והמטיב אלא אידי ואידי דחזי מחזי ולא קשיא הא דאתא פורתא הא דאתא טובא ואב״א הא והא דאתא טובא ולא קשיא זהא דאית ליה ארעא הא דלית ליה ארעא אית ליה ארעא הטוב והמטיב מברך והא ג)(תנן) בנה בית חדש וקנה כלים חדשים אומר ברוך שהחיינו והגיענו לזמן הזה [ג] שלו ושל אחרים אומר הטוב והמטיב לא קשיא חהא דאית ליה שותפות הא דלית ליה שותפות והתניא טקצרו של דבר על שלו הוא אומר ברוך שהחיינו וקיימנו על שלו ועל של חבירו אומר ברוך הטוב והמטיב וכל היכא דלית לאחרינא בהדיה לא מברך הטוב והמטיב והתניא אמרו ליה יילדה אשתו זכר אומר ברוך הטוב והמטיב התם נמי דאיכא אשתו בהדיה דניחא לה בזכר ת״ש כמת אביו והוא יורשו בתחלה אומר ברוך דיין האמת ולבסוף הוא אומר ברוך הטוב והמטיב התם נמי דאיכא אחי דקא ירתי בהדיה ת״ש ד)שינוי יין א״צ לברך לשינוי מקום צריך לברך וא״ר יוסף בר אבא א״ר יוחנן מאע״פ שאמרו שינוי יין א״צ לברך אבל אומר ברוך הטוב והמטיב התם נמי נדאיכא בני חבורה דשתו בהדיה: סבנה בית חדש וקנה כלים חדשים וכו׳: א״ר הונא לא שנו אלא שאין לו כיוצא בהן אבל יש לו כיוצא בהן א״צ לברך ור׳ יוחנן אמר עאפילו יש לו כיוצא בהן צריך לברך מכלל

בתקופתה. מקום שהיא חוזרת שם לתחלת היקפה היא שעת תליית המאורות ומאז התחילה להקיף ולשמש: **אימת הוי.** אחמה בתקופתה קאי: **כל כ״ח שנים.** של תקופת ניסן ה)שבסוף כ״ח כשחוזר מחזור גדול של חמה להיות תקופה נופלת בשעת תליית המאורות בשבתאי היא שעה תחלת ליל ד׳: **באורתא דתלת נגהי ד׳.** שהעריב שמשו של ג׳ בשבת ויתחיל ליל ד׳: **נגהי.** ליל כדאמר בפסחים בשמעתא קמייתא (דף ג.) דאיכא דוכתא דקרו ללילא נגהי: ו)**שבתאי.** שם שעה ראשונה של ליל ד׳ שבאותה שעה נתלו מאורות ושבע שעות הן וחוזרות חלילה של״ס חנכ״ל תמלא בהקף סדרן של עולם סימני שעות תחלת הלילות כנכ״ש חל״ס. מולאי שבת כוכב. תחלת ליל ב׳ לדק. תחלת ליל ג׳ נוגה. תחלת ליל רביעי שבתאי. תחלת ליל ה׳ חמה. תחלת ליל ששי לבנה. תחלת ליל שבת מאדים. וסדר תחלת הימים כעלות השחר חל״ס כנכ״ש. ותקופה מושכת מחברתה ז׳ שעות ומחצה כלומר מתאחרת אחר היום והשעה שנפלה בה חברתה ז׳ שעות ומחצה הרי שלשים שעות לארבע תקופות הרי יום ורביע לשנה לד׳ שנים חמשה ימים למדת שאין תקופה נופלת בתחלת הלילה אלא לסוף ד׳ שנים שהוא מחזור קטן וז׳ מחזורים קטנים למחזור גדול וסימניך דב״ז הגא״ו הרי שאינה באה לתחלת ליל ד׳ אלא מכ״ח שנים לכ״ח שנים ברחש כל מחזור קטן באה לתחלת הלילה וברחש מחזור הגדול באה לתקופה הראשונה שהוא תחלת ליל ד׳: **אגשרא דבבל אומר ברוך עושה בראשית.** קים להו שלא נשתנה פרת מהלוכו ע״י אדם משם ולמעלה אבל משם ולמטה הסיבוהו בני אדם דרך אחרת: **והאידנא דשניוה פרסאי.** מלמעלה לגשר אין מברך עליו עושה בראשית אלא מאיהי דקירא ולעיל. איהי דקירי שם מחוז שהוא על הפרת: **חדין.** חריפין מיא וקלין לשקול במאזנים וטובים לשתות שאין מכבידין את הגוף: ה״ג **והאי דגיחורי משום דמשמשי בימָמא.** לפיכך בניהן אדומין כאדמומית היום רו״ש בלע״ז: **דניידי עינייהו.** עיניהם נדים ונעים: **משיצא חתן לקראת כלה.** שהמים קבולין על הארץ וכשהטפה נופלת עליהן טפה תחתונה בולטת לקראתה: **שמע משמע.** שבשרוהו לאמר ירדו גשמים בלילה אומר הטוב והמטיב: **אתא פורתא.** מודים אנחנו לך: **אתא טובא.** הטוב והמטיב: **אית ליה ארעא.** הטוב והמטיב שהטיב לו: [ד] **בנה בית חדש.** שכולו שלו אומר שהחיינו: **שלו ושל אחרים.** הטוב והמטיב: ה״ג ז)**(והתנן) בנה בית חדש וכו׳ לא קשיא הא דאית ליה שותפות הא דלית ליה שותפות.** ול״ג אלא הא והא דאית ליה ארעא. וה״פ תירוצא דשנינן קאי בדוכתיה מודים אנחנו לך בדלית ליה ארעא הטוב והמטיב בדאית ליה ודקא קשיא לך בנה בית חדש אומר שהחיינו לא קשיא ההוא דבנה בית חדש שאין לו שותפות בה ועליה מברך שהחיינו אבל גשמים בדלית ליה ארעא טובה שיש לו שותפות בה היא שהרי כל מי שיש לו קרקע שותף עמו בטובה זו: **והתניא.** בניחותא: **קצרו של דבר.** [ה] כלומר כללו של דבר: **ולבסוף הוא אומר הטוב והמטיב.** על בשורת הירושה שנשארה לו ירושה מאביו שכן בשרוהו מת אביו וירשו כלומר הניח נכסים: **שינוי יין.** שתה יין בסעודה והביאו לו יין אחר טוב מן הראשון אין צריך לברך בורא פרי הגפן: **שינוי מקום.** יצא מכאן והלך לבית אחר והביאו לו יין: **ר״י אמר אפילו יש לו כיוצא בהן.** מירושה הואיל ולענין קניה חדש הוא אלנו צריך לברך:
דקנה

הטוב והמטיב. אבל אשינוי לחם ואשינוי בשר אין מברכין הטוב והמטיב דדווקא איין דאית ביה תרתי דסעיד ומשמח מברכין הטוב והמטיב אבל בשר ולחם לא ופרשב״ם בערבי פסחים (דף קא. ושם) דדוקא כשהאחרון משובח מברכים הטוב והמטיב אבל בכיולא בו לא ט)אך בירושלמיא דכילד מברכין א״ר אבא בר רב הונא צריך לברך על יין חדש וישן שינוי יין א״צ לברך שינוי מקום צריך לברך היסח הדעת כשינוי מקום משמע דוקא כשהאחרון ישן דעדיף טפי ור״ת פי׳ דאפי׳ אין האחרון חשיב רק שלא ישתנה לגריעותא יותר מדאי (א) ומסיים בה רבי על כל חבית וחבית שהיה פותח היה מברך הטוב והמטיב ומשמע דלא קפיד אם האחרון משובח אם לאו אע״ג דישן אידכר בסוף מ״מ נימא דרבי פליג עליה ולפרשב״ם יעמידנה להך דרבי במסופק אם האחרון טוב ומספק היה מברך על כל אחד שמא משובח הוא אך ר״ת מפרש דעובדא דרבי בא לחלקב כדפי׳ וי״מ דההוא דחדש וישן מיירי בברכת בורא פרי הגפן דומיא דשינוי מקום דבתר הכי אבל לא מלינו כן בגמרא שלנו ט):

התם דאיכא בני חבורה דשתו בהדיה. וה״ה אם אשתו ובניו עמו אבל יחיד לא ואפילו שהחיינו אין מברך יחיד על שינוי יין דלא אשכחן יחיד שמברך שהחיינו רק אחדתא וכן כל פרי חדש כשאכלו מברך שהחיינו כדאמרינן בסוף בכל מערביןג (עירובין מ:): **ורבי יוחנן אמר אפי׳ קנה כיוצא בהם.** והלכתא כר׳ יוחנן אליבא דלישנא בתרא אפילו קנה והדר קנה שהיו לו כלים חדשים כיולא באלו צריך לברך דקי״ל כרבי יוחנן לגבי דרב מכ״ש דלגבי רבי י) הלכתא כוותיה ואומר ר״י דוקא בבגדים חשובים דומיא דבית חדש נקט כלים חדשים אבל שאינם חשובין כ״כ כמו מנעלים ואנפליאות וחלוק וכיולא בהן אין צריך לברך בירושלמי א״ר חייא בר אבא לא סוף דברים חדשים אלא אפי׳ שחקים כאילו חדשים הן ר׳ יעקב בשם רבי חייא בר אבא אמר קנה אומר שהחיינו ניתן לו אומר הטוב והמטיב לבש בגדים אומר מלביש ערומים וצ״ע בגמרא שלנו דלא אשכחן הטוב והמטיב אלא בדאיכא אחרינא בהדיה:
אסר

מג א מיי׳ פ״י מהלכות ברכות הל׳ יח סמג עשין כז טוש״ע או״ח סי׳ רכט סעיף ב:
מד ב מיי׳ שם הל׳ טו סמג שם טוש״ע או״ח סי׳ ריח סעיף ו וסי׳ רכד סעיף יג:
מה ג טוש״ע או״ח סי׳ רכח סעיף ב:
מו ד מיי׳ שם הלכה ב סמג שם טוש״ע או״ח סי׳ רכא סעיף א:
מז ה ו ז ח מיי׳ שם הלכה ה טוש״ע שם סעיף ב:
מח ט מיי׳ שם הל׳ ו סמג שם טוש״ע או״ח סי׳ רכב סעיף א:
מט י מיי׳ שם טוש״ע או״ח סי׳ רכג סעיף א:
נ כ מיי׳ וסמג שם טוש״ע שם סעיף ב:
נא ל מיי׳ פ״י מהלכות ברכות הל׳ ג סמג שם טוש״ע או״ח סי׳ קעה סעיף א:
נב מ מיי׳ שם הלכה ט סמג שם טוש״ע או״ח סי׳ קעה סעיף א:
נג נ מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף ד:
נד ס מיי׳ פ״י מהלכות ברכות הל׳ א סמג שם טוש״ע או״ח סי׳ רכג סעיף ג:
ע [מיי׳ שם]:

תורה אור השלם

1. וְשֵׁם הַנָּהָר הַשְּׁלִישִׁי חִדֶּקֶל הוּא הַהֹלֵךְ קִדְמַת אַשּׁוּר וְהַנָּהָר הָרְבִיעִי הוּא פְרָת: בראשית ב יד

מוסף רש״י

שמימיו פרין ורבין. שגדל ורבה בלא שום עמל (בכורות נה:) ומכריס את האדם (בראשית ב יד). משיצא חתן לקראת כלה. שירדו כל כך שכשהטפה נופלת יוצאה אחרת ובולטת כנגדה, מפי מורי. ל״א שהשוקין מקלחין מים, שוק מקלח מפי מקלח כנגדו (תענית ו:). רוב ההודאות ולא כל ההודאות. כלומר רוב ההודאות אתה קורא להקב״ה ולא כל ההודאות, והכי משמע ברוב ההודאות, ולא בכל, אלא כך מותם משמע כל ההודאות (שם). רוב ההודאות והאל ההודאות. ברוך אתה, במהללות ההודאות, האל של כל ההודאות משמע, ומתחלה היה משמע רוב ממש ולא מרובות, וכמו כן בישמחת אל מלך גדול בתשבחות, מפי רבי (שם ז.). שינוי יין. שהביאו לו יין ממין אחרת (פסחים קא.) ויש לו טעם משונה או גרוע או משובח (רשב״ם שם). אין צריך לברך. שני על היין (פסחים קא.).

רבינו חננאל

מיעוט כוכבים שנים, מיעוט מזלות שתים. על ההרים ועל הגבעות כול׳. אוקימנא אינו מברך אהני כולהי אלא חדא, בא״י אלהינו מלך העולם עושה בראשית. הרואה את הים הגדול לפרקים. אוקימנא לפרקים אחת לשלשים יום. אמר ר׳ יהושע בן לוי הרואה רקיע בטהרה אומר ברוך (עושה בראשית) [בטהרה]. רפרם בר פפא אומר בכל אותו שחרב בית מקדש לא נראה רקיע בטהרה שנאמר אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם. יש מי שאומר הרואה חמה בתקופתה בתחלת המחזור כ״ח שנופלת התקופה (על) [של] ניסן באורתא דתחלתה נגהי ארבע בכוכב שבתי בתחלת בריאתה. **תנו רבנן הרואה** חמה בתקופתה כוכבים ומזלות כסדרן אומר ברוך עושה מעשה בראשית. ירושלמי אומר רב הונא הדה דאיתמר בימות הגשמים בשעה שלא נראית שלשה ימים שנאמר ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים ורוח עברה ותטהרם. פירוש זה שאומר חמה בתקופתה וכוכבים ומזלות כסדרן, בימות הגשמים בעת שהיו שלשה ימים מעוננים ולא נראתה חמה בהם ולא כוכבים, אותה העת צריכין לברך עליהן בעת שיתראו, וזולתי זו העת לא. **על הגשמים ועל הבשורות טובות כול׳.** ירושלמי מה ראו לסמוך בשורות טובות לירידת

רבינו חננאל (המשך)

גשמים, על שם שכתוב מים קרים על נפש עיפה ושמועה טובה מארץ מרחק. פירוש **משיוצא חתן לקראת כלה.** מעת שהטיפה יורדת מן הרקיע על הארץ והמים שעל הארץ שירדו כגשמים מעלין כמין אבעבועות, זה הוא יציאת חתן לקראת כלה, ומברך [מודים] אנחנו לך כול׳. ואקשינן וכי על הגשמים הטוב והמטיב מברך והא מודים אנחנו לך כול׳ מברך. ושקלינן וטרינן ואסיקנה מתניתין בדאיכא אחרינא בהדיה דתניא כללו שלדבר על שלו לבדו אומר שהחיינו, ועל שלו ועל של חבירו אומר הטוב והמטיב. **תא שמע** אמרו לו מת אביו וירשו, בתחלה אומר (מ)בר[ו]ך הטוב והמטיב ובסוף דיין האמת. ושנינן התם דאיכא אחוה דירתו בהדיה. וכן לענין ילדה אשתו בן זכר ההנאה לו ולאשתו היא, ששניהן רוצין בזכר. וכן ביין וכל בני חבורה אית להו הנאה. **מתני׳ בנה בית חדש וקנה כלים חדשים אומר** שהחיינו וכול׳. זו השמועה משובשת היא בנוסחאות, אבל אנו נסחנוה מן הנוסחא שבאה מבבל וכן סידורה, אמר רב הונא לא שאנו שצריך לברך אילא שאין לו כיוצא בהן, אבל יש לו אין צריך לברך, ור׳ יוחנן אמר אחד זה ואחד זה צריך לברך.

מסורת הש״ס

א) [בכורות נה:], ב) תענית ו: ע״ש, ג) [תענית], ד) פסחים קא:, ה) שבתמלת, ו) [ד״ה שבתאי לפני ד״ה באורתא], ז) [והתניא], ח) [וכן משמע כל״ן], ט) [ועי׳ היטב תוס׳ פסחים קא. ד״ה שינוי יין], י) [רב הונא].

הגהות הב״ח

(א) תוס׳ ד״ה הטוב וכו׳ יותר מדאי דהכי מסיים בה ר׳:

גליון הש״ס

גמ׳ ואימת הוי אמר אביי. בערוך ערך חמה לא היה לו הגירסא ואימת הוי אמר אביי. וע״ש דכתב ב׳ פירושים על חמה בתקופתה׳:

הגהות הגר״א

[א] גמ׳ לבנה בגבורתה וכוכבים במסילותם ומזלות כסדרן. נ״ב גי׳ הרי״ף ורא״ש בטהרתה במשמרותם בעתם: [ב] שם עד תשתחוה. נ״ב וירוממו את שמך מלכנו. גירסת רי״ף ורא״ש: [ג] שם (שלו ושל אחרים אומר הטוב והמטיב) תא״מ: [ד] רש״י ד״ה בנה בית חדש עד ד״ה ה״ג. נמחק: [ה] שם ד״ה קלרו של דבר. כלומר כללו של דבר שכולו שלו אומר שהחיינו שלו ושל אחרים הטוב והמטיב. כצ״ל:

מוסף תוספות

א. בתוס׳ רי״ש הביא זה בתור ראיה (וכן הגיה הגרי״ב וכבר העיר ע״ז החיד״א בספרו פתח עינים והעיר שכ״ה בתוס׳ ישנים כ״י). ב. בתוס׳ רי״ש כתב. אך יכול רבינו יעקב לומר דעובדא דרבי וכו׳ פליג עליה (ואולי צריכים לגרוס אצלינו דרבי בא לחלוק). ג. ובתוס׳ רי״ש הוסיף, אבל ע״י שנוי לא מצינו שהחיינו.

לעזי רש״י

רו״ש. אודם.

רבינו נסים

על הגשמי׳ ועל בשורו׳ טובות הוא אומר ברוך הטוב והמטיב. גרסי׳ בגמ׳ דבני מערבא מה ראו לסמוך בשורות טובות לירידת גשמים ר׳ ברכיה בשם ר׳ לוי על שם מים קרים על נפש עיפה ושמועה טובה וגו׳ ועיקרה בבראשית דר׳ אושעיא והכין אמר התם מה שמועה ב׳ הטוב והמטיב: